

NKA pályázati beszámoló, 2021–2022

Az NKA Könyvtárak és Levéltárak Kollégiuma 2021. évi **Pályázat fővárosi maradandó értékű magániratok, egyedi dokumentumritkaságok megvásárlására** c. kiírásán Budapest Főváros Levéltára 208110/00002-es azonosítójú pályázata 1 500 000 Ft-os támogatást kapott. A pályázati keretből – kis önrész bevonásával – **1 508 660 Ft értékben** tudtunk iratokat vásárolni: magániratokat és dokumentumritkaságokat egyaránt.

A XIII. és XIV. (ún. magánirati) fondfőcsoportokban öt új fondot tudtunk ennek eredményeként gyarapítani, amelyekből három családi, kettő személyi fond lett. Ezenkívül egy esetben egy meglévő fondunk került kiegészítésre. A gyarapítások 4,32 ifm terjedelmet jelentenek, az iratok a 19. és a 20. század egészét lefedik. Három esetben árverési licitálás nyomán tudtuk megvenni az irategyüttest, a másik három esetben pedig magánszemélyektől történt a vásárlás.

Ezek mellett árverési licitálás útján az 1873 előtti közigazgatási iratok körében Buda és Óbuda, s ezeken kívül a Tervtár anyagát tudtuk bővíteni három kisebb tétellel (0,131 ifm).

Mindösszesen 4,451 ifm terjedelemben tudtunk a pályázati támogatás segítségével maradandó értékű magániratokat és dokumentumritkaságokat vásárolni.

Részletes kifejtés:

IV.1002.uu Vegyes iratok (Miscellanea antiqua). Franz Martin Clar budai postaigazgató levele (1697. április 16.) (0,001 ifm) – árverési vásárlás, 79 300 Ft

A 8 oldalas levelet Franz Martin Clar budai postaigazgató írta az osztrák örökös tartományok főpostamesterének, Karl Joseph Paarnak. A levélben a Vízivárosban vásárolt háza birtokbavételével kapcsolatos nehézségekről panaszkodik. A 147. sz. (ma Fő utca 66-68.) alatti épületet Clar Jány Ferenc szerémi püspöktől vásárolta Clar 1696. október 11-én 1500 forintért (amit Jány-nak 1689-ben még ingyen jelölt ki a Kamarai Adminisztráció), ám az összeg első részletének (500 Ft) készpénzben történt megadását követően nem akarták azt átengedni neki. A levél jól illusztrálja a Buda 1686-os visszafoglalását követő ingatlankiosztások és cserék sok esetben zavaros gyakorlatát. Az irat Buda város vegyes iratainak állagában kapott helyet.

V.51 Vegyes óbudai iratok 1. kötet Az óbudai lőpormalom (Pulverstampf) számadási naplója (1794–1800) (0,01 ifm) – árverési vásárlás, 36 600 Ft

A 43 oldalas elszámolás szerzője saját budai lőpormalmának nevezi az épületet, amelynek működtetéséről és építési munkálatairól a naplót vezette. A napló az 1794. november 6. és 1800. október 26. közötti időszakra vonatkozóan tartalmaz részletes elszámolásokat, például a lőpor megrendelések és szállítási költségeik, a lőpormalom alkalmazottainak havi fizetése, a kéményseprő és a felügyelő díjazása, postaköltségek, különböző természetbeni juttatások. Megrendeléseket teljesítettek Buda, Vörösvár és Pest felé is. Az elszámolásokban szereplő patikus és seborvos Óbudán működtek, az építési munkálatokon dolgozó ácsmester és kőműves szintén. A fentiek alapján feltételezhető, hogy a címben szereplő budai megjelöléssel ellentétben a napló az Óbuda területén található ún. Enzinger-féle lőpormalomra utalhat, amire a korabeli óbudai forrásokban rendszerint szintén Pulverstampf néven hivatkoznak. Ezt erősíti meg a haszonbérleti szerződéseknél ekkor megszokott 6 éves időtartam is (1794–1800). A naplóban említett, 1797. december 13-án elhunyt molnárlegény, Josephus Wondruschka az óbudai Szent Péter és Pál plébánia halotti anyakönyve szerint az óbudai lőpormalomban

dolgozott. Ez alapján az elszámolás egyértelműen az óbudai löpőmalomról készült. A tárgyévek végén Hackl aláírás szerepel, keresztnév feltüntetése nélkül. Az adott időszakból az alábbi személyeket jelölheti: Matthias Hackl (1739–1809, 1785-ben Óbudán külső tanácsos), az óbudai iratanyagban szereplő Matthias Hackl szeszfőző, valamint egy újlaki molnármester. A források alapján nem dönthető el, hogy csak név-, vagy személyazonosságról van szó. A két város, Buda és Óbuda tárgyévekből származó adóösszeírásaiban az alábbiak szerepelnek Hackl vezetékneven: Matthias Hackl budai polgár és molnármester, továbbá Philippus és Matthias Hackl (Óbuda). Mindezek alapján összegezve megállapítható, hogy a vásárolt napló az óbudai löpőmalom Hackl-féle bérleti idejére vonatkozó számadásait tartalmazza.

XIII.91 Biczó család iratai (1858–1995) (0,14 ifm) – árverési vásárlás, 58 560 Ft

Az irategyüttes egy Ferencvároshoz kötődő, többgenerációs fővárosi művész-rajztanár család sajnálatosan széthullott írott hagyatékának egy töredékét jelenti, amely árverésen bukkant fel. Az irategyüttes a régi nemesi kiskéri Biczó család tagjai közül Biczó Judit és Biczó Tamás testvérpár iratait tartalmazza, döntően művészi és építészeti tevékenységükhöz kapcsolódóan: grafikákat, vázlatokat, tervrajzokat. Szórványosan található az együttesben a családtagok életének más vonatkozásához köthető iratok. A leszármazás rekonstruálásában egy családfa segít, anyakönyvi kivonatok viszont nincsenek az iratok között. Biczó Tamás irategyüttesében található tervei döntően 1960-as évekbeli látványtervek, közöttük azonosíthatóan budapesti helyszínekre vonatkozó tervek: pesti Dunakorzó szállodasora, Szervita téri irodaház. A látványtervek mellett több enteriőrterv is található. Az építészeti terveken kívül kiemelt értéket képvisel az 1926 és 1948 közötti időszakra vonatkozó naplója – gyerekkorától a II. világháború utáni munkába állásáig –, amely utólagos összeszerkesztés eredménye. A naplóban az 1944. október 30-i bevonulása utáni események is megjelennek: kikerülésük Németországba, Németországon belüli mozgásuk, majd angol fogságuk időszaka, amelynek során Belgiumba vitték őket. Innen 1946. május 10-én érkezett haza családjához Budapestre. A naplóban saját fogságbeli életének eseményeivel párhuzamosan családjának otthoni életére vonatkozó bejegyzések is megjelennek.

XIII.93 Hahódi Réтай család töredékes iratai (1807–1970-es évek) (0,01 ifm) – árverési vásárlás, 51 240 Ft

Árverésen megvásárolt töredékes irategyüttes. Az árverésen külön tételként futott a család fényképgyűjteménye – nem következetesen történt a kettéválasztás, mert a megvásárolt irategyüttesben is található fényképek –, amit sajnos nem sikerült megnyernünk. A 19. század elején kárpátaljai területhez (Beregszász) kötődő régi köznemesi család egyes tagjai az 1850-es években már Pesten éltek, ahol iparosként, kereskedőként futottak be karriert. Réтай János (Beregszász, 1816 – Budapest, 1883) az 1860-as években már biztosan a Lipótvárosban működött mint férfiszabó. Szakmai és társadalmi státusát az ipartársulatban betöltött vezetői posztja, valamint belvárosi ingatlantulajdona is jelezte. Számos gyermeke között a Lipótvároshoz kötődő férfiszabó mesterség továbbvitele mellett a családot más ágon is jellemző egyházi pálya és kereskedői tevékenység is megjelenik. Míg egyik fia gyógyszerészként saját gyógyszerteráriumot tartott fenn, másik fia, Béla (Budapest, 1863 – Budapest, 1908) egyházi kegyszergyár-tulajdonos és kegyszerkereskedő lett. A Réтай és Benedek cég 1894-től kezdve működött. Üzletét a belvárosi Váci utcában tartotta fenn, s 1907-ben nyitotta meg gyárát a Józsefvárosi Lujza utcában. A vállalat 1900-tól egy saját havilapot is kiadott *Egyházi Műipar* címmel, szerkesztőjeként egy időben Réтай Béla papi pályára került testvérel, Kálmánnal. A

cég által kiadott szaklapot az egyházi iparművészetnek szentelték, azonban egyben a gyár termékkatalógusaként is funkcionált. A családi fényképgyűjteménytől sajnálatos módon elszakadt iratok a család leszármazását dokumentáló 19. század végi családi feljegyzéseket, a családi címer rajzát, gyászjelentést és 19. század eleji családi levelet és annak átírt változatát tartalmazzák. Az iratokat néhány feliratozott családi fénykép egészíti ki a 19. század végétől – 20. század elejéről (hahodi Rétyay Béla kegyszergyár-tulajdonosról és lányáról, Irénről), valamint az 1970-es évekből, s a portréfotók mellett két, Rétyay János lipótvárosi férfisabót és feleségét, Riha Teréziát ábrázoló, a 19. század közepére datálható festményről készült fénykép is található. Az irategyüttes rendkívül töredékes és nyilvánvalóan válogatott összetételében is a családi múlt, leszármazás dokumentálására irányuló törekvésről tanúskodik, annak egy a 19. század végére, 20. század elejére tehető családon belüli hullámáról. Töredékességében is egy 19. század közepéig visszavezethető pesti iparos-kereskedő polgárcsalád leszármazásának lenyomatát őrzi, külön értékeként azzal, hogy a család egy olyan speciális és ennél fogva ritka szakmában működött, mint az egyházi kegyszeripar, ily módon egyesítve a családot jellemző egyházi és kereskedői-iparosi pályák hagyományát.

XIII.94 Bujk család iratai (19. sz. vége – 2022) (2,04 ifm) – családtagtól történt vásárlás, 600 000 Ft

A 20. század második felében Budán, a Vízivárosban, majd Újlak és Óbuda határán élő tanár-tisztviselő középosztályi család nem a jellegzetes budai középosztályi családok képviselője. A családot hivatásukkal összefüggésben a nagyfokú földrajzi mobilitás jellemzi, és viszonylag későn, 1931-ben, a világháborús határváltozásokkal összefüggésben telepedtek le Budapest agglomerációjában (Pestszentlőrincen), s onnan mozogtak tovább a főváros belseje felé, így fővárosivá válásuk két lépcsőben zajlott le a 20. század első felében. A család három generációját is meghatározó tanítói-tanári hivatás a nagy távolságokat átfogó térbeli mobilitással járt együtt, így nemzedékek és családi ágak szerint is különböző földrajzi kötődésekkel írható le. A nyugat-dunántúli (Sopron, Vas és Zala m.) felmenőket követő generációban a család életének két meghatározó helyszíne Karcag és Nagyvárad lett. Az Alföld a továbbiakban is a család egyik erős kötődését jelentette (Karcag, Kalocsa, Kecskemét), a nagyváradi jelenlét pedig erdélyi házassági kapcsolatot teremtett. A házasság révén a Bujk családhoz kapcsolódó Aiben-ág egy erdélyi szász eredetű iparos család. A kisiparos generációt fiúágon viszont már jogász pálya követte. Későbbi házassági kapcsolat a Szuchy-ág, egy szepesi kötődésű, szepesváraljai iparosmester felmenőkkel (szűcs, csizmadia, asztalos) rendelkező család. Ily módon a nyugat-dunántúli eredetű, de térben sokat mozgó tanítói-tanári Bujk család egy szepességi és egy erdélyi szász kisiparos családdal teremtett házassági kapcsolatot. S míg a Bujk-ágot a társadalmi státus folytonossága jellemezte a három generációt is meghatározó tanári hivatás révén – a 19. század második felében lezajlott ugrással a néptanítói státusból a városi középiskolai tanári státusba –, addig a másik két ágban a mobilitás később jelentkezett, az iparosi státusból az értelmiségi-tisztviselői státusba való átlépéssel. A Bujk-ághoz hasonló pálya jellemezte a Szuchy-ágot is: ők a 20. század elején érkeztek a Szepességéből Kispestre, s a fővárosba való beköltözés a következő nemzedék alatt történt meg. A Szuchy-ágon a Vízivárosba, a Bujk-ágon előbb Kőbányára, s onnan a Terézvárosba, majd házassági kapcsolatuk létrejötte után a Vízivárosban, később pedig Újlak és Óbuda határán alakult ki a család lokális kötődése.

A családtagok után megőrződött iratokat tekintve kétgenerációs irategyüttes Bujk Ibolya főkönyvelő iratait; az ő nagybátyja, dr. Bujk Gábor vegyész-mérnök iratait; valamint Bujk

Ibolya nagyapja, Béla (II.) gimnáziumi tanár iratait tartalmazza. Az irategyüttes súlypontját a két világháború közötti és a 20. század második feléből származó iratok képezik. A család egyes tagjaihoz kötődő iratok komplex módok ölelik fel az egyéni életút dokumentumait, gondos megőrzés tárgyai voltak. Történeti forrásérték szempontjából egyediségükben rendkívüli értéket képviselnek Ibolya 1944–1945-ös weimari tartózkodásával kapcsolatos dokumentumok (fényképek, levelek, okmányok, hatósági igazolások). Az időszakot édesanyjával folytatott levelezése is dokumentálja az 1944 november-decemberi hónapokból. Barátnőjével folytatott helybeni levelezés-töredéke, valamint egy amerikai katonához írt levelei pedig a helyi kapcsolatrendszerére és beágyazódására világítanak rá. Mindezen korabeli iratok összevethetők az ezen időszakra is vonatkozó önéletírás-részletekkel, így lehetővé teszik a későbbi személyes múltértelmezés vizsgálatát. S ugyanehhez az időszakhoz kapcsolódnak Ibolya testvére, Béla (III.) katonai szolgálatból édesanyjához és nővéréhez hazairt levelei 1944 novemberéből. Az irategyüttesben a Kádár-korszak utazási lehetőségei is jól körvonalazódnak annak köszönhetően, hogy Ibolya életében a külföldi utazás központi szerepet töltött be. Az utazásokkal kapcsolatosan megőrzött iratok a kor politikai rendszere által kialakított világlátási keretekre világítanak rá, a naplószerű útifeljegyzések a látásmód tanulmányozásának lehetnek forrásai. Az egyéni életutakat kísérő hivatalos iratok mellett jelentősnek mondható az irategyüttesben olyan személyes műfajok jelenléte, mint az önéletírás, visszaemlékezés, családtörténet és levelezés, és a fényképek. A levelezés szinte kizárólag családtagok közötti levélváltásokat tartalmaz. Az írásbeli kommunikációban a szűk család jelenik meg, és házastársak, illetve leendő házastársak, valamint szülő és felnőtt gyermek közötti levelezésből áll döntően. A levélváltásokban három generáció válik láthatóvá. A levelezés fő csoportjaiból egy megromló kapcsolatok által jellemezhető családi viszonyrendszer bontakozik ki mind házastársi, mind szülő-gyermek viszonylatban az 1950-es és 1980-as évek közötti időszakból. A levélváltásokban kiválóan megragadható a szocialista rendszer hétköznapjait évtizedeken keresztül meghatározó összefonódás a családi érzelmi viszonyok és a lakhatási nehézségek között. Az együttélés problematikussága és a lakáshoz jutás szoros egységet alkotó és e család életét is alapvetően befolyásoló probléma volt. A családi fényképek, közöttük egy fotóalbummal, a levelezéshez hasonlóan a család 20. századi történetéhez kapcsolódnak, és a 20. század elejétől a 21. század elejéig tartó évszázadot fedik le. Az egyéni életút után hátramaradt iratok komplett jellege mellett ugyanakkor az együttes legfőbb jellemzője a családi múlt rekonstruálását szolgáló kiterjedt adatgyűjtés (levéltári kutatások, címerrajzoltatás, leszármazás rekonstruálása, családnév eredetének kutatása), s ezzel szoros kapcsolatban a visszaemlékezések és a családtörténeti írások jelenléte. A Bujk család két generációjában is erős volt a családi múlt iránti érdeklődés, ami egyúttal a lokális szinten jelentős szerepet játszó családtagok emlékezetének köztudatban történő megőrzése iránti igénnyel is együtt jár. Az emlékezet megőrzésének és a családi múlt megteremtésének igénye különösen a család származási, társadalmi háttérével összefüggésben érdekes. Ez az attitűd és a társadalmi státus nem a megszokott együttállást mutatja, s a rendkívül jól dokumentált életutak révén jól vizsgálhatóvá teszi ezt a mentális igényt.

Összességében az irategyüttes történeti értéke három szempontból ragadható meg. Az irategyüttes egy, a családi fondok között kevésbé reprezentált részben alföldi kötődésű, Budapestre viszonylag későn bevándorló budai-óbudai középosztályi család többgenerációs pályájának nyomait őrzi. E tekintetben értékét a budai középosztályi családoktól tipikusnak mondható módon megőrzött és levéltárba adott irathagyatékaitól való eltérése adja. Mint egészét a családi múltteremtés szándéka szövi át markánsan, amely orientáció a családi múlt

megteremtésére, rekonstruálására, és ezen keresztül az egyéni és a családi identitás meghatározására irányuló igénnyel függ össze szorosan. Ez a törekvés nyomja rá bélyegét irathagyatékkukra is, amelyet az egyes családtagok után megőrzött iratok mellett a család történetére vonatkozó adatgyűjtés és a családtörténeti írások, illetve visszaemlékezések dominálnak. Emellett az irategyüttes egy családi viszonyrendszerre ad részletekben gazdag rálátást a 20. század második felében, a megromló kapcsolatok és a családnak, családi emlékezetnek tulajdonított központi jelentőség kettősében. Harmadik szempontból pedig egyes köztörténetileg kiemelt időszakokhoz – II. világháború vége, a háborút közvetlenül követő időszak, valamint a Kádár-rendszer – kötődő iratokat emelhetjük ki, mint amelyek egyedi, ritka történeti forrásként képviselnek értéket.

XIII.94 Dr. Szuchy Károly Antal iratai (20. sz.) (0,48 ifm) – családtagtól történt vásárlás, 200 000 Ft

Dr. Szuchy Károly (Kispest, 1917–Budapest, 2001) szepesi (szepesváraljai) iparosmester családba született, szücs-, valamint csizmadiamester felmenőkkel. Szülei még Szepesváralján születtek, de 1902-ben már Kispesten kötöttek házasságot. Apja asztalosként dolgozott, miután Kispestre kerültek, a Hofherr gyárban állt alkalmazásban, idővel művezető lett. Szuchy Károly gimnáziumi tanulmányait a piaristáknál folytatta Debrecenben, majd 1942-ben végzett a Pázmány Péter Tudományegyetemen. Egyetemi tanulmányai mellett kezdett dolgozni 1936-ban a kispesti adóhivatalban, majd az 1930-as évek végétől az 1940-es évek végéig a Pénzügyi Központban állt alkalmazásban revizorként. 1948-ban hites könyvvizsgálói képesítést szerzett. A Pénzügyi Központ után a Textilipari Igazgatóságnál, majd 1952-től a Nehézipari Minisztériumban dolgozott 1957, utána pedig az Energiagazdálkodási Intézetben. 1977-ben nyugdíjba ment, de nyugdíjasként tovább dolgozott utolsó munkahelyén, az Energiagazdálkodási Intézetben annak privatizálásáig, 1992-ig. Amatőr fotós volt már az 1930-as évektől kezdve. Irathagyatéka életútját gazdagon végigkísérő személyi iratokból áll, amelyeket levelezés és fényképek egészítenek ki. A felmenőkre vonatkozó iratok (anyakönyvi kivonatok és gyászjelentések) a leszármazás nyomon követését teszik lehetővé, bár az életpályájukat dokumentáló egyéb iratok nem őrződtek meg utánuk. A személyi iratok között nagyobb egységet tesznek ki a Fő utca 62. szám alatti lakóházzal kapcsolatos iratok, mind az IKV-időszakból, mind pedig a lakásprivatizációt érintően. Emellett kiemelendő értéket képviselnek az 1920-as évekbeli belgiumi gyermekküldetéshez kapcsolódó iratai, valamint a teljesen megőrződött káderdossziéja. Az irategyüttes házassági kapcsolat révén a Bujk család irathagyatékához kapcsolódik, ezért azzal képez egy fondot.

XIV.336 Dulovits Jenő Sándor székesfővárosi tanár, amatőr fotóművész és fotótechnikai feltaláló iratai (1912–1972) (0,03 ifm) – a hagyaték őrzőjétől történt vásárlás, 100 000 Ft

Dulovits Jenő Sándor (Ipólyszék, 1903.06.22.–Budapest, 1972.07.24.) hivatalnok családba született, amely 1913-ban költözött a fővárosba. Jenő 1924-ben szerzett tanári oklevelet. Még ebben az évben székesfővárosi szolgálatba állt, előbb helyettes, majd ideiglenes, végül rendes tanárként. 1945-ben az igazoló eljárásokkal összefüggésben felfüggesztették. Tanári pályája ezzel véget is ért, 1946-tól különböző iparvállalatoknál dolgozott eredeti hivatásától elszakadva, viszont fotózással kapcsolatos szaktudására támaszkodva. Jenő tanári pályájával párhuzamosan a fotózásnak szentelte életét. Fotótechnikai fejlesztései, szabadalmi mellett amatőr fotóművészként is tevékenykedett, 1929-től jelentek meg képei hazai folyóiratokban, rendszeresen részt vett hazai és nemzetközi fotóművészeti pályázatokon és kiállításokon.

Önálló köteteket is publikált, magyar nyelven 1940-ben jelent meg albuma. A háború után amatőr fotóművészi és feltalálói pályája is törést szenvedett. A megőrződött iratok Jenő munkahelyi, szakmai életútját dokumentálják döntő részben. Ezek alapján életútjából egyrészt munkavállalásának állomásai, munkahelyei és 1945-tel törést szenvedett pályája bontakozik ki, másrészt a két világháború közötti fotóművészi tevékenységének eseményei: kiállítási részvételei, fotóművészeti előadásai, publikációi, s az ezekhez kapcsolódó levelezések – felkérések és elismerések –, újságkivágatok. Az iratok mellett kis számban fényképek is átadásra kerültek – összesen 26 darab –, ezek közül mindössze 3 családi fénykép, a többi fotóművészi tevékenységének termése, amelyek kis számban is visszatükrözik az általa követett ún. magyaros stílus jellegzetességeit. A 23 művészfotó értékét emeli, hogy kevés Dulovits-fotó maradt fenn több példányban, illetve az is, hogy a negatívok és nagyítások együtt őrződtek meg. A megvásárolt iratanyag töredékessége ellenére is értékes, tekintve, hogy egykori hírneve ellenére mindössze ennyi irat maradt utána. A két világháború közötti elismert amatőr fotóművészi és -technikai feltalálói munkássága egyértelműen megőrzésre érdemessé teszi azt.

XIV.347 Lukácsy András iratai (19–20. sz.) (1,6 ifm) – az iratok keletkeztetőjétől történt vásárlás, 300 000 Ft

Lukácsy András újságíró, kritikus a sírkőkészítő Gerenday család leszármazottja. A levéltár korábban már megvásárolta tőle a Gerenday család nagy mennyiségű és értékes iratanyagát (jelzete: XIII.54), amelyből kiállítást is rendezett. A levéltár őrzi továbbá a család egyik oldalágából származó Chován Lóránt festőművész iratait is (XIV.237). Lukácsy András ragaszkodott hozzá, hogy iratai a BFL vegye át, mivel családjának iratai már korábban a levéltár őrzetébe kerültek, saját életpályája pedig szorosan kapcsolódik a Gerendayakhoz. Életpályája a polgárcsalád történetének utolsó fejezete. Beleszületett az ő polgári miliójukba, a polgári gondolkodáshoz az egyeduralkodó idején is mindvégig ragaszkodott, pályáját úgy alakította, hogy ne kelljen alkalmazkodnia a kommunista, majd szocialista rendszerhez. Így szépírással csak a rendszerváltás után kezdett foglalkozni, a jogi egyetem elvégzése után kulturális újságírással, színház- és rádiókritikával foglalkozott, művelődéstörténészként pedig semleges területet választott: a játéktörténetet. A 2021-ben megvásárolt iratanyag legértékesebb része a korábban már átvett Gerenday-fondhoz tartozik. Az iratok között megtalálhatók a család felmenőinek nagyrédei birtokához kapcsolódó iratok, családi levelek, illetve szórványiratok. Szintén a korábbi fondhoz kapcsolódnak a család piszkei ingatlanainak utóéletére vonatkozó iratok. Az iratanyag további egységei az átadó színes, érdekes pályája, sokrétű tevékenysége, az anyagban megjelenő írók, költők, művészek személye miatt érdekesek. Különösen értékes a nagy doboznyi, családtagokkal, barátokkal, az irodalmi élet szereplőivel folytatott magánlevelezése. Lukácsy András a ciszterciek budai gimnáziumában végezte középiskolai tanulmányait. Külön egységet képeznek a gimnáziumi évekhez, illetve az iskolához kapcsolódó anyagok, elsősorban kiadványok, nyomtatványok, az érettségi találkozók körüli levelezés és néhány kézirat, például egy színpadi játék, amelyet Lukácsy iskolai éve során írt és amelyet elő is adtak. Lukácsy összegyűjtötte és a levéltárnak adta át mindazt, amit az iskolai és későbbi barátaitól vagy barátairól (nagyreszt neves írók, költők, irodalmárok, pl. Karinthy Ferenc, Abody Béla, Vas István, Gergely Ágnes, Füst Milán) megőrizni érdemesnek tartott. A dossziékban az összegyűjtött emlékek között kéziratok, levelezés is található. Barátai közé tartozott Angyal István 56-os forradalmár is, akiről Lukácsy a rendszerváltás után könyvet írt. Lukácsy őrizte meg az ő és felesége, illetve fiuk néhány iratát, levelezésüket, fotónegatívokat (ezek valószínűleg 1956-ban Budapesten készült képek) és más fényképeket. Külön egységet képeznek Lukácsy András játékos társaságának, a szigligeti alkotóházban működött Szent

István Társulat emlékei. Lukácsy irodalmi játékaiból őrzött meg valamennyit, illetve a tagokkal készült interjúkat is az átadott iratok között helyezte el.

XIV.349 Eleöd Anikó és Iglói László Pál síbajnokok fényképei, iratai, levelei (1930-as évek) (0,02 ifm) – árverési vásárlás, 39 040 Ft

Eleöd Anikó és férje, Iglói (Iglauer) Pál síbajnok töredékes iratanyaga a Darabanth Aukciósház árverésén tűnt fel. Az 1930-as, 1940-es években sikeres sportolóházaspárról keveset tudni. Anikó 1908-ban született Körmöcbányán, szülei dr. Eleöd Tibor és Robitsek Anna voltak. Tibor mérnök volt, egy családi cég, a körmöcbányai kőedénygyár igazgatója, maga is sportember. A családról szól Buza Péter: A Kossuch ház című kötete. Anikó többszörös magyar síbajnok volt, nemzetközi versenyeken is szerepelt, 1948-ban kijutott a téli olimpiára. Sporttörténeti szerepét jelzi, hogy a Keleti-Kárpátokban menedékházat neveztek el róla 1942-ben. Az 1930-as években Budapesten, a Budafoki úton élt. 1939-ben kötött házasságot Iglói Pál sízővel, (1904–1978), a magyar férfi sícsapat trénerével. A házaspár 1949-ben, Eleöd Tibor halála, illetve az Iglói család debreceni bútorgyárának államosítása után Ausztriába menekült, életük végéig ott éltek. A töredékes iratanyag fényképes igazolványokból, többek között Eleöd Anikó egyesülete, a Karpathen-Verein tagsági jegyéből, neki és családtagjainak címzett képeslapokból, illetve fotókból áll. A fotók kisebb része családi, baráti körben, nagyobbik része síelés közben, versenyeken ábrázolja az 1930-as, 1940-es évek sikeres sportolónőjét, illetve férjét.

XV.17 Tervtár: tervek, korabeli prospektusok és fotók (kb. 1950 – kb. 1990) (0,12 ifm) – árverési vásárlás 43 920 Ft

A Darabanth Aukciósház árverésén sikerült ezt a fővárosi szállodák belsőépítészeti és bútorozási terveit, korabeli prospektusokat és fotókat tartalmazó vegyes gyűjteményt megvásárolnunk.

Budapest, 2022. június 15.

Nyilatkozat

az uniós állami támogatási szabályoknak a Kedvezményezett részére nyújtandó támogatásra történő alkalmazhatóságáról

Alulírott **Dr. Kenyeres István Tibor** [pályázó képviselőjére jogosult] a **Budapest Főváros Levéltára** [pályázó neve] képviselőjében eljárva kijelentem, hogy az általam megvalósított tevékenység tekintetében az Európai Unió működéséről szóló szerződés 107. cikkének (1) bekezdésében említett **állami támogatás fogalmáról szóló bizottsági közlemény** (2016/C 262/01) **34. pontjában meghatározott**, az alábbiakban felsorolt **feltétel teljesült**:

- a támogatandó tevékenység nem minősül gazdasági tevékenységnek, az általam benyújtott pályázatba foglalt tevékenységek kapcsán piaci bevételeim nem érik el működési költségek legalább felét.

Jelen nyilatkozattal kötelezettséget vállalok arra, hogy az általam benyújtott beszámolóban a fenti feltétel teljesülését alátámasztó tényeket, körülményeket és bizonyítékokat helyszíni ellenőrzés esetén rendelkezésre bocsátom, továbbá a pénzügyi elszámolás során a támogatott tevékenységgel kapcsolatban felmerült költségeket jogcímek szerinti bontásban, részletesen bemutatom.

Kelt: Budapest, 2022. június 15.

.....
pályázó képviselője

Iratanyag törzsszáma	Iratátadó	Iratanyag megnevezése	Évkör	Terjedelem (ífm)	Gyarap. napló sz.	Összeg (Ft)	Kifizetés kelte	Aktaszám	Megjegyzés
IV.1002.uu	Darabanth Aukciósház	Levél Paar Károly Józsefnek, az osztrák örökös tartományok főpostamesterének Franz Martin von Clar budai postamesterétől	1697	0,001	G24/2022	79 300	2022	3159/2022	
V.51	Darabanth Aukciósház	Az óbudai lőportalmom (Pulverstampf) számadási naplója 1794-1800	1794-1800	0,01	G144/2021	36 600	2021	4658-1/2021	NKA; I. osztály részére
XIII.91	Darabanth Aukciósház	Biczó család iratai	1858-1995	0,14	G7/2022	58 560	2022.02.25	1110/2022	NKA; I. osztály részére
XIII.93	Darabanth Aukciósház	Hahódi Rétay család töredékes iratai és fényképei	1807 - 1970-es évek	0,01	G12/2022	51 240	2022.03.23	1722/2022	NKA; IV. osztály részére
XIII.94	Fejér Zoltán Györgyné Szuchy Iboha Györgyi	A Bujk család iratai	19. sz. vége - 2022	2,04	G19/2022	600 000	2022.03.31	1835/2022	NKA; IV. osztály részére
XIII.94	Fejér Zoltán Györgyi	Dr. Szuchy Károly Antal iratai	20. sz.	0,48	G19/2022	200 000	2022.03.30	1833/2022	NKA; IV. osztály részére
XIV.336	Fejér Zoltán György	Dulovits Jenő Sándor székesfővárosi tanár, amatőr fotóművész és fotótechnikai fellelő iratai	1912-1972	0,03	G90/2021	100 000	2021.06.21	3344-1/2021	NKA; IV. osztály részére
XIV.347	Lukácsy András	Gerenday család iratai; Lukácsy András iratai	20. sz.	1,60	G175/2021	300 000	2021.11.08	5554-1/2021	NKA; IV. osztály részére
XIV.349	Darabanth Aukciósház	Előd Anikó és Iglói László Pál síbajnokok fényképei, iratai, levelei	1930-as évek	0,02	G11/2022	39 040	2022.03.23	1721/2022	NKA; IV. osztály részére
XV.17	Darabanth Aukciósház	Budapesti szállodák tervei és enteriőr-fényképei a Kádár-rendszer időszakából (I. fősztály részére)	20. sz. második fele	0,12	gy.a	43 920	2022	1816/2022	NKA; IV. osztály részére
		Összesen:	1697-2022	4,451		1 508 660			NKA; I. osztály részére